

ржкѣто ми; не ли тѣй? Дѣ е папагалтъ да го цалуна? Безцѣнный Джимъ! колко си добъръ дѣто са осѣщашъ да задоволявашъ своенравіето ми! О! колко ще та обичамъ когато са оженимъ!

— Мила моя, рече Майориванкъ, да ма простишъ.

И ѝ расказа разговора си съ Цецилія.

Мисъ Брайлей го слушаше съ дълбоко мълченье и приблѣднѣ.

— И тѣй, рече, врьщашъ са самичакъ!

— Самичакъ.

— Господине Майориванкъ да забравишъ че ма си познавалъ.

— Аннита.

— Аннита! кой ма выка? Ты ли господине?

Не та познавамъ вече. Какво! обичашъ ма, пакъ видишъ че ма охувать и ты не отмѣсти за мене! О! Боже! какъвъ срамъ ма е чакалъ. Кого са боишъ? Може мисъ Антробисъ или полковника Персифера?

— Персифера рече Джимъ съ високомысліе.

— Твоитѣ приказки не ма убѣждавать никакъ господине; ты са боишъ да расърдишъ Переефера; пълковникътъ Антробисъ е единъ отъ найхрабритѣ мъжіе на Мериландъ; той никога не бы напуснѣлъ да оскорбѣтъ сестра му или любовницата му.

— Е! слѣдователно, мисъ Аннита, съ добро